

Brněnská pohádka v dámských šatech: Hnus, velebnosti. Senátorka Hamplová cituje z úmluvy na ochranu dětí

- CZ24 News | 9. června 2023

ČESKO: „Svět se zbláznil!“ „Jakmile se z novinářů stanou nájemní ‚mediální vrazi‘ na zakázku mocných, bůh s námi.“ Senátorka Jana Zwyrtková Hamplová hovoří o způsobu mediální štvance a používání osvědčených komunistických metod, když dojdou věcné argumenty. Vrací se ke „čtení pohádek v Brně“. „Přemýšlím, jak vytvořit proti zásahům do dětských duší obecnou právní ochranu,“ podotýká. Dává konkrétní příklad do dnes diskutabilního pořadu: „Když ona je ta výměna manželek tak sledovaná, že i práva dětí šla stranou. Když se to hodí, práva žádáme, když se to nehodí, práva pošlapeme. Slovy Kelišové říkám ‚hnus velebnosti‘.“ V závěru popisuje dění v Senátu a vyslovila otevřeně názor na smlouvu o obranné spolupráci s USA.

V úterý předčítal v Brně dětem pohádku „umělec“ vystupující jako *drag queen*... ale někteří pro akci neměli příliš pochopení. Navíc dovnitř část lidí nepustili. Budete se tím nějak zabývat ,nebo už nemá smysl v neúprosné mediální štvanci na toto téma mluvit? Účast jak účinkujících, tak veřejnosti byla minimální.

Doba je podivná, když se z výjimek, dotýkající se intimního života, dělá něco, co by se mělo vystavovat nebo čím by se dokonce měly plést hlavy dětem. Osobně jsem člověkem, který nechápe akce typu Prague Pride, protože nerozumím, čemu dnes slouží, když nikdo dávno nikoho nediskriminuje; naopak vztahy stejných pohlaví jsou plně respektovány. Mezi bojem za práva (který už je dávno zbytečný), a exhibicionismem v ulicích, je přece jasný rozdíl. A ona akce tzv. čtení dětem je podobným typem exhibicionismu, a my tam ty děti snad ještě máme přivést, a organizátorům tyto „úlety“ zaplatit formou dotací... Svět se zbláznil.

Připravujete nějaké právní kroky?

Spíš přemýšlím, jak vytvořit proti těmto zásahům do dětských duší obecnou právní ochranu. V roce 2006, když jsem se na rok ocitla v Poslanecké sněmovně, jsem důrazně protestovala proti televiznímu pořadu Výměna manželek. Výměna manželek mi nevadila, má-li někdo potřebu něco podobného zkusit, plně mu to přeji – ale velmi mi vadil zásah do soukromí dětí, když situace, kterým byly často vystaveny a v nichž byly filmovány, byly a dodnes jsou jasným a trvalým zásahem do jejich soukromí. A to je chráněno Úmluvou o právech dítěte, ze které si dovolím kousek ocitovat: „*Žádné dítě nesmí být vystaveno svévolnému zasahování do svého soukromého života, rodiny, domova nebo korespondence ani nezákonným útokům na svou čest a pověst.*“

Jenže – když ona je ta výměna manželek tak sledovaná, že i práva dětí šla stranou. A ten dvojnásobek mi vadí neskutečně. Když se to hodí, práva žádáme; když se to nehodí, práva pošlapeme. Slovy Kelišové říkám „hnus, velebnosti“.

Na místo přijela známá média včetně celoplošných televizí. Dívám se špatně, nebo situaci nebyla věnována pozornost? Jaký máte dojem z medializace tématu?

To je další téma doby, kdy medializace je obecně neskutečně selektivní a je jasnou součástí politického boje, namísto aby se nezávisle informovalo a komentovalo. Sama jsem byla už několikrát

obětí až mediálního lynče, proti kterému nemáte obranu; naopak řada jasných selhání jiných se velkoryse ponechala zcela bez reakce, protože jde o VIP chráněná jména. Zasvěcení lidé mi pak přiznali, že cílem té mediální štvance bylo přinutit mne Senát opustit. Vzdát to. Proto všechny ty titulky, proto ta snaha o mou dehonestaci. Ministryně Černochová se může splést o původci raket, až by to mohlo mít vliv na válečný konflikt; premiér může říct, že jsme ve válce, když to není pravda; o Nord Streamu a dopadech vakcinace se raději mlčí...

Ale když jsem já vyslovila jednu úvahovou větu o možné prospěšnosti samostatných tříd pro jedno etnikum, strhla se lavina zničujících titulků. S určitým pobavením si dovolím zpětně konstatovat, že tolik podpory v ulicích jako tehdy se mi ale od té doby nedostalo (*úsměv*) – nemohla jsem si ani nakoupit, kolik lidí se se mnou chtělo vyfotit.

Nicméně ta podstata je hrozná – nezávislá novinářská práce je totiž záruka demokracie, ale jakmile se z novinářů stanou nájemní „mediální vrazi“ na zakázku mocných, bůh s námi.

Po deseti letech publikování vám zrušili blog, byla jste terčem útoků, nazývali vás nejen dezinformátorkou, ale komolili i vaše jméno. Teď jste se rozhodla vydat sama vlastní knížku. Obecně, o čem společenská atmosféra svědčí?

Svědčí o úpadku obyčejné lidské slušnosti a vzájemné úcty. Víte, také s mnohými nesouhlasím. Ale nikdy proti nim neužívám urážky – když kritizuji premiéra, vždy je to pan premiér. Nemám ráda ani vulgární karikatury typu prezidenta na WC, a tak dále. I vtip musí mít „vejšku“, nemá být prvoplánově jen zlý a dehonestující. Mě Štěpán Mareš (!!!) po volbách nakreslil nahou, souložící najednou s Petrem, Hájkem a Ladislavem Vrábelem...(!!!) Asi mu někdo tu špínu proti mně bez jakékoli myšlenky zadal... Mareš to měl odmítnout. Jenže za peníze dnes koupíte asi všechno. I mediální štvanci na Zwyrtke Hamplovou, kterou někteří v tom Senátu prostě zoufale nechtěli a nechtějí, protože jim šlape na paty. Já tyto metody označuji za absolutní dno.

Ať se to komu líbí, nebo ne, jsem už více než dvacet let advokátkou, která už několikrát uspěla až u Ústavního soudu, naposledy v roce 2021 a 2022, pořádá prestižní kongresy pro samosprávu, publikovala stovky odborných článků, přednášela vedle nejvýznamnějších osobností práva i dalších oborů, napsala několik právnických knih... Nechápu proto, jak si někdo může myslet, že vstupem do veřejného života padly veškeré hranice vkusu a slušnosti, a že si vůči mně mohou dovolit vše jen proto, že nemám za sebou nějakého vlivného ochránce, žádnou stranu, zkrátka když jsem „jen“ sama sebou. Pro mne je to ale hodnota nejvyšší.

Chápu, že jsem zaskočila politické prostředí tím, že se s tím až tak nepáru, že mluvím na rovinu, nazývám věci pravými jmény a odmítám bolševické „kdo nejde s námi, jde proti nám“. Já ale ty titulky „ztroskotanci a samozvanci“ před rokem 1989 zažila, a nechci tady už nic podobného. A ono to tu zase je – dezoláti, dezinformátoři, to vše není nic jiného, než osvědčené komunistické metody, jak znevážit soupeře, když došly věcné argumenty. A víte, co je nejhorší? Že si na to lidé zvykají, dokonce jsou mnozí schopni tomu i zatleskat, aniž si uvědomují, že příště se něco podobného může týkat jich, když vybočí z povolené názorové linie. Je ale jen na nás, zda budeme žít stylem vyjadřování civilizované společnosti, nebo v žumpě.

Myslíte si, že důvodem zablokování vašich názorů byl postoj v době covidové epidemie, nebo měl problém širší rozměr?

Za zrušením blogu bylo jednoznačně publikování jiných než „povolených“ názorů na očkování a vůbec na vše kolem covidu, včetně protiústavních opatření, kterých bylo téměř šedesát soudně zrušeno. Tyto názory se jim těžce nehodily, protože jim kazily byznys a dojem z těch krásných reklam o tečce, která se s odstupem doby ukazuje být spíše vykřičníkem.

Dnes už to má širší rozměr, protože názorově vybočuji ve více tématech – odmítám naše vtažení do války, mám jiné názory na nerovná pravidla hry v oblasti zemědělství, nelíbí se mi ekonomické kroky, které jsou za hranou normálnosti, odmítám „loupež za bílého dne“, která se děje vůči samosprávě v případě daně z nemovitosti, a tak dále, a tak dále. Mou výhodou a jejich nevýhodou je, že ovládám právo včetně toho veřejného, resp. ústavního, takže když si přečtu smlouvu s USA a udělám si její analýzu, vím, že občanům se o ní prostě lže. Není snadné pak sedět v Senátu a přihlížet tomu, jak část kolegů tleská paní ministryni obrany za „skvělou práci“, nebo opakuje, byť v dobré víře, řadu nepravd. Ale věřím, že všeho do času... Něco se prostě bude muset stát, nebo to tu špatně dopadne.

Ale k tomu psaní – víte, chystám se na to roky, a pořád bylo něco důležitějšího, ale teď, kdy mne cenzurují, je to jasný impuls. Jako první to bude právě onen *Blog/out*, o který si píší už teď stovky lidí. Mám z toho radost.

Přeji, ať při vás múzy stojí... Říkáte, když nemůžeme mluvit, budeme psát, jenže jak dlouho? Co vám dává pevnou víru?

Tak já po dlouhé době ve veřejném prostoru i mluvím (*úsměv*), dokonce mívám u koně i sto tisíc posluchačů, ale psaní ke mně patří možná ještě více – už od dětských let, kdy ve mně češtinářky objevily – snad – nějaký talent. V deseti letech, tedy jako dítě, jsem proto dostala od babičky k narozeninám tehdy neskutečně drahý psací stroj Consul, a už to „jelo“. Vyhrávala jsem všechny možné soutěže, např. cenu Karla Čapka, Marušky Kudeřkové, Zlaté pero... s povídkami a básničkami, jedna povídka mi dokonce už tehdy vyšla knižně, jmenovala se tuším Zákon roku 2225, a také získala nějakou významnější cenu.

Pak už to přebily články odborné, přednášky... A ony blogy (nejčtenější měl skoro čtvrt milionu čtenářů), a vydala jsem si čtyři básnické sbírky jen tak pro radost... A víte, co je tragikomické? Tu poslední z nich mi křtil právě Štěpán Mareš... Tedy – psaný text ke mně patří. A protože blog mi zakázali, donutilo mne to vrátit se k myšlence knížek... A to se nyní stává realitou. Troufám si říct, že nejzajímavější titul vyjde v září... (*úsměv*). Zatím nebudu ani naznačovat, ale každý v něm jistě najde to své.

Na závěr, popíšete našim čtenářům aktuální dění v Senátu?

Ojoj, těžký úkol. Má totiž dvě roviny. Začnu tou pozitivní. Přesto, že jsme tam lidé nepochybně různých názorů, chováme se k sobě profesionálně, a prvotní jeden dva zbytečně emotivní výstupy vůči mé osobě jsou už minulostí; chováme se k sobě korektně, odlišná stanoviska padají u mikrofonu bez větších emocí, na některých návrzích se dokážeme shodnout a komunikovat napříč spektrem, a je to čím dál častější. S řadou kolegů si už tykám, dokážeme spolu vypít kávu, poobědvat, někteří za mnou chodí na rady do svých obcí a měst, zkrátka komunikujeme spolu a nacházíme k sobě cestu, a kéž by to bylo běžné i jinde. Troufám si říct, že pokud se kdy více rozsvítí světlo na konci tunelu, vysvitne ze Senátu. Je to patrně dáno i většinovou volbou – tedy že lidé volí do Senátu konkrétní jména, ne strany.

Co mi samozřejmě vadí, pak je to prozatím viditelný vliv politických stran na hlasování o většině témat, tedy že převažuje hlasování poslušně „vládní“, i když třeba vím, že někteří kolegové mají svůj názor odlišný. Ale ani to už není pravidlem, a občas je to vidět. Vážím si proto skupiny senátorů, kteří vybočují tím, že navrhují a hlasují bez ohledu na značku za svým jménem. Za sebe mohu říct, že zásadním lakmusovým papírkem v nejbližší době bude v obou komorách hlasování o smlouvě s USA. To už je tak vážná věc, že na politickou značku by měli zapomenout všichni poslanci i senátoři. Osobně bych proto byla pro častější tajné hlasování, aby bylo opravdu svobodné – o zmíněné smlouvě by se hlasovat tajně mělo.

Čeho jsme si v uplynulých dnech nevšimli?

Vypadá to tak, že jsme si nevšimli vyjádření pana Řehky a Lipavského, kteří už bez jakýchkoli pochybností prohlašují, že tato vláda vede naši zemi de facto do války. To, že jsme si toho nevšimli, usuzuji z toho, že ze strany občanů je i po tak zásadních prohlášeních, ohrožujících budoucnost nás všech, slyšet pouze ticho. Vláda ale opravdu není oprávněna rozhodovat o nás bez nás, a pokud to dělá, měli bychom si toho všimnout a zareagovat velmi rychle.

[ZDROJ](#)